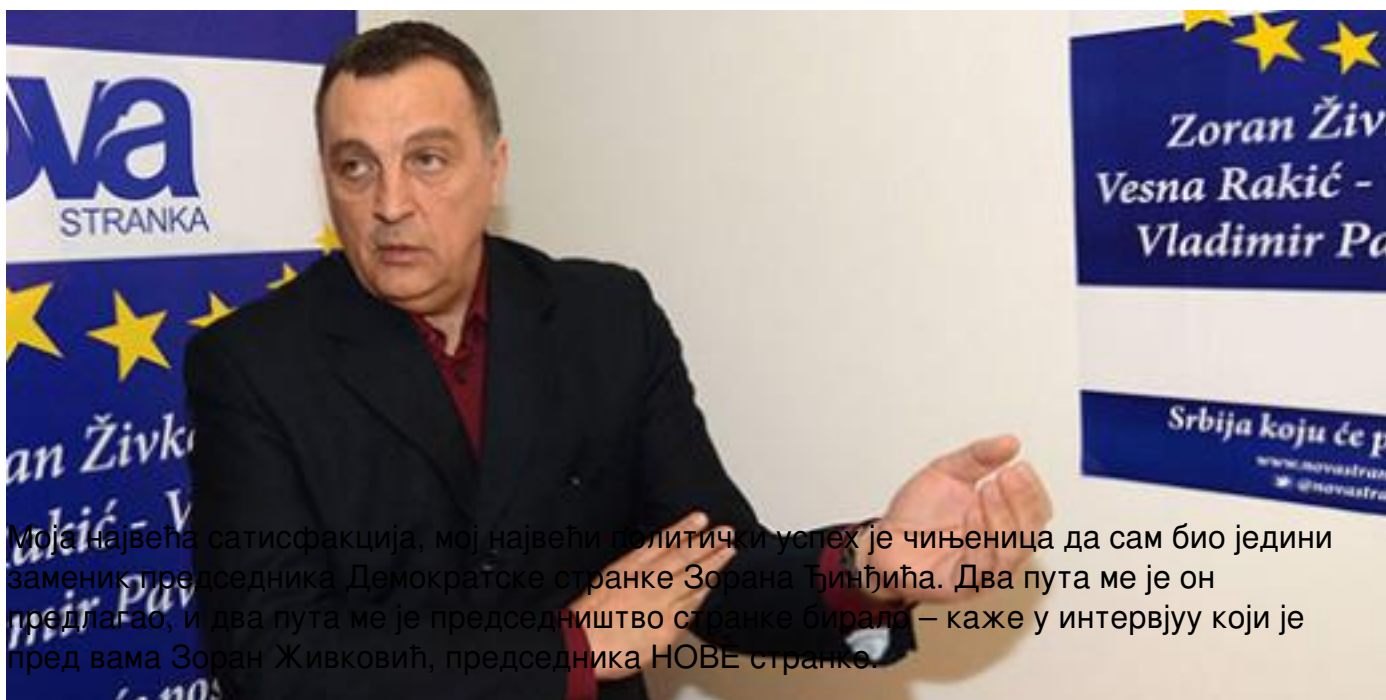

Улазим у странку и постајем потпредседник општинског одбора * Мени у то време политички лидери изгледају као да су изашли из музеја * Зоран Ћинђић је био Европа * Човек који демонстрира једну модерност * Ја сам у Нишу, он у Београду * Ја га никада нисам звао Шеф, звали смо се по имену * Мораш да се посветиш потпуно политици * Нити је он био мој идол, нити сам ја био неки посебан политички таленат *

Моја највећа сатисфакција, мој највећи политички успех је чињеница да сам био једини заменик председника Демократске странке Зорана Ћинђића. Два пута ме је он предлагао, и два пута ме је председништво странке бирало – каже у интервјуу који је пред вама Зоран Живковић, председника НОВЕ странке.

Када се ви, и у каквим околностима, први пут срећете са Зораном Ћинђићем?

Било је то у Нишу, неког августа 91. Демократи су имали седницу главног одбора, а после тога вечеру са спонзорима и пријатељима странке. И ја сам био један од спонзора ДС за Ниш и тај регион, и ту се срећемо. Ту су и Мићуновић, и Коштуница, и неки други али је Зоран међу њима најмлађи и ја седам за сто са њим. Тако смо се упознали. Негде на крају вечере пита ме што нисам и члан странке, када сам већ спонзор? Ја му кажем да сам хтео да се учланим, али су они изашли са предлогом да принц Томислав Карађорђевић буде кандидат за председника Србије, што је једна од већих глупости у политичкој историји Србије. Рекао ми је да то није била његова идеја, и да разуме мој разлог.

А када ви постајете члан Демократске странке ?

Након тог сусрета чули смо се неколико пута. И он каже: Ајде, бре, заборави Томислава, уђи да унесемо мало предузетничке крви у странку. И ја то озбиљно схватим, то је април 92. Видело се да привреда пропада, ратови су већ били почели, а мени се родила ћерка Милена. Улазим у странку и постајем потпредседник општинског одбора, а већ наредне 93. сам први председник Градског одбора ДС у Нишу.

Шта је Ћинђића, у то време, разликовало од вођа опозиције, и уопште, људи на политичкој сцени Србије?

Мени у то време политички лидери изгледају као да су изашли из музеја. Ови на власти као да су изашли из Куће цвећа. Грађанска опција, типа Никола Милошевић, Коштуница, Мићуновић, као да долазе из музеја историје Србије. Вук и Шешељ, и ти остали статисти, изгледају као да су се напили после неког снимања, па се пробудили у политици. У односу на све њих Зоран Ћинђић је био Европа. Човек који по манирима, по начину размишљања, по свом енциклопедијском знању, демонстрира једну модерност а да то није манекенство које се после појавило у политици. Он тада поставља релацију: политички циљ и како до њега доћи, а да се циљ не деформише! При том, ја говорим о времену када он још увек није политички лидер, него председник извршног одбора у странци, више филозоф који је политички активан.

Откуда тај, рекао бих, и лични, пријатељски однос између вас и Ћинђића?

Ја не мислим да смо ми били неки велики пријатељи у неком основном смислу тог појма. Између нас је разлика од скоро десет година. Ја сам у Нишу, он у Београду. Он је живео у иностранству. Јесте да делимо неке постмодернистичке вредности, рок културу, рецимо. Читали смо Косинског, свако на свој начин. Али генерално, ми нисмо били пријатељи у класичном смислу. Мислим да смо породично, Ружица и он, Бисерка и ја, да

смо за све то време вечерали заједно можда три, четири пута. Али смо имали дневну политичку комуникацију која, наравно, није била само то.

Колико ми је познато, већина из централе тадашње ДС имала је однос страхопоштована према Ђинђићу. Звали су га - Шеф?

Зоран је био енергичан, пун знања, доста храбар. Прави лидер који вуче! Онај који личним примером показује како треба да се ради. Ја га никада нисам звао Шеф, звали смо се по имену. А ево, рецимо, какав је он био шеф: негде 94. он предложи своја четири кандидата за потпредседника странке. Лабус, Миле Перишић, Гавриловић и Гоца Чомић. Мене предложи, пре свега, ови с југа Србије. И људи ме питају: јеси ли ти разговарао са Ђинђићем? Кажем, нисам, шта имам да разговарам. Он ме зове пар дана пред саму скупштину и каже: Јел ти знаш шта ти та кандидатура све значи? Кажем, не знам шта он мисли да то све значи. То значи, каже, да ако будеш изабран, нема више фирме, нема пола политика, пола живот. Мораш да се посветиш потпуно политици. На скупштини он изложи ко су његови кандидати, и ова тројица прођу, а ја победим Гоцу Чомић. Он ми честита, и радимо као да сам ја био његов кандидат.

